

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 8

OKTOBER 1997

33. årgang

Den mat som ikke forgår

Av Jon Espeland

“Arbeid ikke for den mat som forgår,” sier Jesus, “men for den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi dere.”

Å, hvilken himmelvid forskjell er det ikke på å arbeide for noe og å få noe! Legg merke til hva Jesus sier om den mat som varer ved til evig liv - den skal Menneskesønnen gi deg. Du skal ikke ta den, ikke arbeide for den, ikke fortjene den - du skal få den av Jesus. Og denne mat har Jesus rikelig av. Han deler ut i rikt mål til alle som trenger slik mat - aldeles uforskyldt! Han gjør det av sin godhet og sitt nådige hjerte! Han spør ikke etter noe hos deg - dine kvalifikasjoner eller fortjenester - han deler ut sin mat til alle sultne, - til dem som hungrer og tørster etter rettferdigheten, etter evangeliet om syndenes forlatelse!

Derfor er det så godt å sitte til bords hos Jesus! Det finnes ingen bedre plass verken i tiden eller evig-

heten! Du som er sulten: Sett deg ned hos Jesus! Lytt til hans ord! - for Guds ord er himmelbrød. Det fikk profeten Esekiel erfare. Han spiste bokrullen, Guds ord: “Og jeg åt, og i min munn var den søt som honning.” Slik har tusenvis av kristne kunnet vitne med Esekiel. De har gjort den samme erfaring. For Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid!

“La folket sette seg ned!” sa Jesus (Joh. 6:10). Han ville gi folket mat. Og så står det så fint at “det var mye gress på stedet, og mennene satte seg ned. Og Jesus tok brødene og takket, og han delte ut til dem som satt der.” De satte seg ned - og de satt der. Og så kom Jesus med maten.

Slik er det å være en kristen. Det er å sitte til bords i Guds rike. Det er å trykkes under sine synder og sin utilstrekkelighet, - og aldeles uver-

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.

Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

dig få sitte til bords hos Jesus og spise syndenes forlatelse og den tilregnede rettferdighet. Her skal du i din nød å få glede deg over Jesu herlighet - og at hans herlighet er blitt din. Dette skaper sann glede - hjerteglede! Her fryder synderen seg! Her må han sitte! Denne maten må han ha! - igjen og igjen og igjen og igjen!

Jesu mat er godt tilberedt. Den ble tilberedt på Golgata! Det er en varmrett - den varmer kalde hjerter! Den er alltid fersk - Guds ord er levende og virksomt! Den metter - jeg skal mettes ved synet av din skikkelse!

Det er vårt ønske at vi med dette lille bladet, Lov og Evangelium, kunne være med å legge himmelbrødet inn i din sjel. Og det kan vi bare gjøre ved å peke på Jesus og hjelpe hverandre inn i stillheten og inn i Ordet! - ja inn til "Han som metter din sjel med det som godt er, så du blir ung igjen likesom ørnen." (Salme 103:5)

Med evig kjærlighet har jeg elsket deg

Av Per Bergene Holm

«På den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels ætters Gud, og de skal være mitt folk. Så sier Herren: Det folk som er unnkomet fra sverdet, har funnet nåde i ørkenen. Jeg vil gå og føre Israel til ro. Fra det fjerne har Herren åpenbart seg for meg: Ja med evig kjærlighet har jeg elsket deg. Derfor har jeg latt min miskunn mot deg vare ved.»

(Jer. 31, 1-3)

Når profeten Jeremia sier dette, er Israel for lengst bortført fra sitt land og Juda opplever nå det samme. På grunn av sin synd og sitt frafall, har Gud måttet straffe dem.

Lenge hadde Gud kalt folket til omvendelse ved profeten, kalt dem tilbake til de gamle stier. Men folket vill ikke vandre på dem. De ville gå sine egne veier, og likevel ha med Gud å gjøre. Profeten måtte forkynne og si: «Dere stjeler, slår i hjel, driver hor, sverger falskt og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder, som dere ikke kjenner. Og så kommer dere og står fram for mitt åsyn i dette hus som er kalt ved mitt navn, og sier: Vi er frelst! - og så vil dere fremdeles gjøre alle disse avskyelige ting!» (7,9-10). Folket mente seg å være frelst. De satte sin lit til de falske profetenes ord, som forkynte at de var Guds folk

og at Herren var med dem, og at intet kunne skade dem.

Hva slags tankegang var det som rådde i Israel og hos de falske profeter? Jo, de så ikke på synden som farlig. Det var intet behov for omvendelse. I sitt daglige liv brydde de seg lite om Herren og hans ord. De fulgte sine lyster og brydde seg ikke om Guds bud, og de søkte å sikre seg ikke ved tro og tillit til Herren, men ved å vende seg til avgudene. At dette skulle føre den inn under Guds vrede og dom, fryktet de ikke.

De hadde jo alle ofrene som Gud selv hadde forordnet og knyttet sine løfter om soning og forlatelse til. De hadde jo tempelet med gudstjenesten, stedet Gud hadde lovet å bo og møte dem. Holdt de seg til ofrene og tempelet, så måtte jo alt være i sin skjønneste orden. Ved disse midler kunne de jo nærmest binde Gud til seg, ta ham på ordet og sikre seg Guds frelse. For Gud kunne jo ikke gå fra sine løfter. Derfor sa de til dem som søkte å advare dem og stille spørsmål om deres frelse: «Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!» (Jer. 7,4). Men Gud godtok ikke denne dyrkelsen. Han sa om den at folket nok æret ham med leppene, men deres hjerter var langt borte fra ham. (Jes. 29,13)

Gud ser ikke så mye etter hva du sier eller hva du gjør i det ytre, han ser til ditt hjerte.

Vi kan være flinke, du og jeg, til å tale om de gamle stier, narre oss selv og andre til å tro at vi er meget gudfryktige. Men det er ikke hva vi sier og gir inntrykk av i det ytre som teller, men hvordan tilstanden er i vårt hjerte. Skriften taler om å *vandre* på de gamle stiene, ikke bare *tale* om dem.

Den bibeltroskap som bare er i munnen, er lite verd. Sann bibeltroskap innebærer ikke bare å tale om at en står fast på alt som står skrevet, at en holder alt for å være Guds ord inntil minste detalj. Sann bibeltroskap innebærer at jeg også innretter mitt liv etter Guds ord inntil minste detalj, at jeg i mitt hjerte holder alt for å være Guds ord og derfor uten protest eller uvilje bøyer meg, og i takk og tro innretter meg etter det som står skrevet. Det er den bibeltroskapen Gud ser etter, alt annet er å ære Gud med leppene, men i sitt hjerte være langt borte fra ham.

Det går til og med an å tale om forsoningen i Jesus Kristus, å tale om Golgata og soningen der, om syndenes forlatelse og frelsen i Jesu blod, men likevel ikke være frelst. Det går an å bruke Guds nåde og den frelse Gud har forordnet til et skjul for å kunne leve borte fra Herren, for å kunne fortsette i sine lyster og ikke omvende seg. Det var det Israel og Juda gjorde. Og så hadde Herren forkastet

dem. Fordi de hadde forkastet ham og hans ord og i stedet fulgt sitt eget hårde hjerte, så forkastet han dem.

Det kom som et sjokk på både Israel og Juda, enda Herrens profeter hadde forkynt det i lang tid. Hvorfor? Jo, de trodde Guds nåde var slik at han aldri kunne komme til å straffe dem for deres synd. De trodde Guds nåde var slik at så lenge de gjorde seg bruk av de frelsesordninger Gud hadde forordnet, så kunne ikke Gud forkaste dem. Da hadde de bundet Gud til hans løfter.

Men å være frelst er langt mer enn å vite om Guds frelse og i det ytre gi sin tilslutning til det, med sin munn si at det holder jeg meg til og det satser jeg på. Det er mer enn å gå til møte og høre om forsoningen og bifalle det vi hører, mer enn å gå til nattverd og ete og drikke Jesu Kristi legeme og blod som han ga til vår frelse, mer enn å avlegge vårt vitnesbyrd og si til de andre: Vi er frelst, for dette har vi tatt imot, dette vil vi satse på.

Ja, for dersom jeg fortsetter som før, dersom jeg fortsatt følger min egen lyst og vilje, dersom jeg fortsatt ikke vil bøye meg for Guds ord og bud og innrette mitt liv etter dem, så er alt dette kun et uttrykk for at jeg ærer Gud med mine lepper, men i mitt hjerte er langt borte fra ham. Det er den nye viljen til å leve etter Guds ord og bud som viser om omvendelsen er sann og ikke bare på skrømt.

Dette er fryktelig alvorlig. Det fin-

nes mange i kirke og bedehus som kjenner Guds ord og holder fast på alt Guds ord med munnen. De går til nattverd og avlegger sitt vitnesbyrd om frelsen i Jesus, synger om Jesus, ja taler om ham. Men i sitt daglige liv betyr Guds ord og bud nesten intet. Da følger de sine egne tanker og planer, da vil de ikke bli forstyrret av Guds ord og bud, men fritt få følge sin egen lyst og vilje. Er det noen som gjør dem oppmerksom på hva Guds ord sier, så forsvarer de seg med at en blir ikke frelst ved gjerninger, men ved Guds nåde. Så har en fanget Gud i hans løfter, så er en viss på å være frelst. Men hjertet er langt borte fra Gud, det er ingen egentlig kjærlighet til Gud, ingen trang til å leve nær ham. Tvert i mot er det en trang til å leve langt borte fra Gud, bare slik at en likevel kan være frelst.

Den som har det slik i sitt hjerte er ikke frelst! Det var det Gud måtte vise Israelsfolket, da han lot det bli bortført. Han måtte vise dem at de sto under hans dom, at de var fortapt slik de nå levde. Dersom de ikke omvendte seg og bedret sine veier, så var det intet håp for dem.

Men vi blir vel ikke frelst ved å bedre våre veier, det er vel ingen frelse i bot og bedring? Nei, det er ikke det! Men ingen sann omvendelse er uten bot og bedring. Intet sant oppgjør med Gud, ingen sann tilflukt til nåden er uten trang til å bli fri synden. Er det ingen slik trang, så er tilflukten til nå-

den bare noe som ligger i munnen, ikke noe som er hjertets sak. Da er hjertet ennå langt borte. Her er det virkelig grunn for oss til selvransakelse. Hvordan er det med hjerteforholdet til Gud?

Så tilbake til versene vi leste til å begynne med. Midt i dommen sier Herren dette til det folket han har forkastet. Og det er et ord til enhver som Guds ord avslører som en hykler, som har navn av å leve, men er død. Når Gud dømmes, og i sin dom virker aldeles ubarmhjertig, kler av oss all vår kristendom og all vår forstillelse og lar oss stå tilbake i vår sanne skikkelse, i vår skam og ugudelighet - så er ikke det fordi han vil forkaste for evig, eller fordi han har behag i vår død. Nei, han slår fordi han vil forbarme seg over oss.

Å, om du og jeg kunne få tro det! Når Gud i sitt ord avslører ditt hykleri, din verdslighet, ditt hovmod, din synd og din uvilje, ja at du bare har navn av å leve, men er død, så er det fordi han vil at du skal bli frelst. Han vil ribbe deg for alle de ord du skjuler deg bak, kristelige talemåter og fakter som du tar din tilflukt til, i stedet for å si sannheten som den er: - at du er langt borte, du lever ikke med Gud, men hele ditt kristenliv består i ord. Dine ord er det fikenblad du søker å skjule din nakenhet med. Det holder nok for mennesker, men ikke for Gud.

Det er nåde i fra Gud når han søker å avsløre deg, slik det var nåde i

fra Gud når han avslørte Adam. Han vil at du skal bli frelst!

Og det er uendelig godt å høre hva han sier til det folk han har avslørt og straffet for sin synd. «Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg. Derfor har jeg latt min miskunn mot deg vare ved.»

Når Guds ord avslører deg i din synd og ugudelighet, så trenger du ikke å nekte og prøve å gjøre deg bedre enn du er, så tjener det ikke til noe med unnskyldninger og bortforklaringer. Gud elsker deg ikke fordi du er en god kristen. Han elsker deg med en evig kjærlighet. Han elsker deg ikke mindre om du har levd i hykleri og falskhet. Han elsker deg ikke mindre om du har vært en syndens trell og gjort ham imot gang på gang. Hans kjærlighet til deg har ikke sin grunn i ditt hjerte. Og fordi den ikke grunner seg på deg, så varer hans miskunn mot deg ennå i dag, selv om du skulle ha levd i synd og falskhet.

*«Og frøs enn alle hjerter til
Ble lukket alle hender,
Din kjærlighet dog varm og mild
Mot hele verden brenner.»*

Slik synger Edin Holme.

Så vil ikke det si at alle er frelst. Når det i Skriften står: «Er vi troløse, så er han trofast», så betyr ikke det at den troløse er frelst. Nei, men det betyr at vår troløshet ikke gjør Guds tro-

skap til intet. Derfor, den dagen du omvender deg og bekjenner dine synder, så får du erfare at Gud er den samme trofaste som han alltid har vært. Han står ved sitt ord og sine løfter.

Israel misbrukte denne troskapen. De trodde de kunne være troløse og likevel være frelst. Så fikk de erfare at de på grunn av sin troløshet ble dømt og bortført, sendt ut av løfteslandet som et tegn på at de var under Guds dom og vrede. Ville det si at Gud sviktet sine løfter, at Gud ikke lenger var trofast? Nei, det slår Paulus klart fast i Rom., kap. 9 - kap.11. Det var for sin vantros skyld Israel falt fra og ble avbrutt. Men Gud står ved sine løfter. Gud er trofast. Og den dag Israel omvender seg og bekjenner sin synd, så vil de erfare at Gud er trofast. Han vil igjen miskunne seg over dem.

Slik er det også med deg om du ved vantro, synd eller svik skulle ha falt i fra livssamfunnet med Gud. Gud er trofast. Men han har også lyst til sannhet i hjertets innerste. Er du troløs - farer du med svik - vil du ikke i ditt hjerte bøye deg for Guds ord og innrette deg etter det, men gå dine egne veier - så må Gud stå der med sine utrakte armer. Hans troskap blir deg til ingen nytte.

Da den bortkomne sønn kom hjem, så fikk han erfare at faren så ham ennå mens han var langt borte. (Luk. 15) Når var det faren fattet kjær-

Forts. side 19.....

Misjonsarbeidet i Peru !

Det som fremfor alt har preget vårt misjonsarbeid den siste tiden, er besøket til evangelist Eusebio Alvis fra Peru. Besøket ble for mange av misjonsvenne-

ne et minne for livet! Eusebio selv uttrykte også stor takk både til Gud og til misjonsvennene for dagene han fikk sammen med oss i Norge.

Det som kanskje først og fremst gjorde Eusebio sitt besøk til noe spesielt, var at han var sammen med oss som "alminnelig" forkynner. Det vanligste er nok at nasjonale kristne kommer som gjester og frembærer hilsener fra sitt folk og forteller fra arbeidet de står i. Men Eusebio kom på besøk først og fremst for å forkynne Guds ord for oss.

Og nettopp det knyttet ham sammen med vennene på en helt spesiell måte, - det ble knyttet åndelige bånd mellom en bror fra Peru og brødre og søstre i Norge! Vi opplevde det nesten som om Paulus' ord i Rom 1:11-12 kunne legges i Euse-

bios munn: "For jeg lengter etter å se dere, så jeg kunne la dere få del med meg i noen åndelig gave, slik at dere kan bli styrket. Det vil si: at vi sammen hos dere kunne oppleves ved vår felles tro, deres og min."

Det var nettopp det Eusebio gjorde - han lot oss få del med ham i "noen åndelig gave". Denne gaven var evangeliet om Jesus - det som Eusebio lever av og som vi også lever av! Og vi ble opplivet av å høre de frigjørende toner om evangeliets rensende kraft. Det som er så fremtredende hos Eusebio, er hans erkjennelse av total hjelpesløshet og dyp syndenød sammen med hans barnlige og urokkelige tro på syndenes forlatelse i Jesu blod. Han er et klart vitne om at Gud ved Ordet virker akkurat det samme på misjonsmarken som her hjemme: Eusebio er ved loven død for loven for å leve for Gud. Det er så godt å høre hans vitnesbyrd om Jesus! Han vitner så klart og enkelt om Åndens gjerning i hans liv: - at han gikk konkurs på alt sitt eget og fikk se seg frelst for Jesu skyld alene!

Eusebio var trøtt etter tre uker i

Forts. side 11.....

Utfriing frå denne syndige verda

Av Tormod Vågen

“ - han som gav seg sjølv for våre synder, så han kunne fria oss ut or den noverande vonde verda.”

(Gal. 1:4)

Kristi frelse er etter dette ord ei utfriing frå denne syndige verda. Dette bør vi notidskristne høyra.

Det veks fram eit ubibelsk, lyst syn på denne verda. Dei gamle si redsle for verda vert kalla mørker, og dei truande får namnet “mørkemenn”. Sjølvfornekting og offer er ikkje på moten. Endå kristne krev sin rett til å nyta dei gode ting som verda kan by på. Så vert eine foten sett ut i verda, og snart er kristenlivet kaldt og verdsleg. Litt etter litt kjem det evige på fråstand, og verda sluker og drep.

Høyr det kristne bror, vi skal ikkje ha verda med oss på vegen til himmelen, men friast ut frå denne vonde verda.

Høyr det ungdomar, som har sett himmelen som mål! La Kristus fria deg frå eit verdsleg sinn, frå verdsleg litteratur, verdsleg kameratskap og verdsleg måte å leva på. Vi treng i dag ein ungdom som vil fylgja Kristus på offervegen.

Høyr det foreldre, som trur på

Gud! Mange av dykk let borna få smak på verda alt i den tidlege barnealder.

Gjennom kringkasting og lesnad og kameratskap syg dei inn verdsånda utan at de hindrar dei.

Og sist, men ikkje minst vil eg minna oss alle om at verdsånda i dag trugar både vår forkynning og vårt forsamlingsliv. Denne faren truiga livet hjå dei kristne galatarar. Hjå oss er trongen til kristeleg underhaldning så sterk at det er uhyggelig. Dette syner at ordet om frelsa i Kristus ikkje har den rette smak for oss. Synda er ikkje syndig. Difor vert ikkje nåden nåde.

Difor er det berre Guds Heilage Ande som gjennom ord og forkynning atter kan gjera synd og nåde levande.

*Mer hellighet gi meg,
Mer mildhet, o Gud,
Mer sorg over synden,
Mer frykt for ditt bud!*

*(Frå andaktsboka
“I kongens nærleik”,
Utgitt i 1936)*

Å fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge Jesus etter

Av Øivind Andersen

«Da sa Jesus til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?»

(Matt. 16,24-26)

Det er til sine disipler Jesus taler her i denne sammenheng, men vi vet fra Luk. 9 at det Jesus sier her, det sier han også til alle. Det er et av de ord som har adresse til disiplene og alle mennesker. Det er et viktig og grunnleggende ord, og spørsmålet er hva det betyr å fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge etter Jesus.

For å forstå det, må vi se på sammenhengen som det står i. Jesus sier dette som svar til Peters protest mot at Jesus skal lide og dø. Peter protesterer nemlig mot det at Jesus, som er Guds Sønn, skal lide og dø. Jesus svarer til det at om noen vil følge meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For å forstå det skal vi ta utgangspunkt i de to spørsmålene Jesus stiller i tilknytning til dette ordet.

Først spør han: Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden,

men tar skade på sin sjel? Dernest spør han: Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?

Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Det betyr egentlig etter grunnteksten: Mister seg selv. Vi kan ikke hevde oss selv, uten at det går ut over oss selv. Hver gang vi hevder oss selv, må vi betale det med oss selv. Det er det ord Jesus egentlig bruker, etter det språk han talte. Å miste seg selv, miste sin person, det er nettopp det vi har gjort på grunn av vår synd. Alle mennesker har tatt skade på seg selv. Du som hører på meg, du har tatt skade på din sjel. Og jeg som taler, jeg har tatt skade på min sjel. Det er ikke annerledes med oss, når vi ser oss selv i Guds ords lys.

Og så kommer det andre spørsmålet: Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel? Egentlig står det her etter grunnteksten: Hva vil et menneske gi som veier opp for hans person som han har mistet? Hva skal jeg gi som veier opp for meg selv? Svaret blir: Jeg har ingenting å gi, du har ingenting å gi. Sannheten om oss er at vi har syndet på en slik måte at vi er redningsløst fortapt, om det står til oss.

Men nå skal du høre: Det var derfor Guds Sønn kom og ble menneske, og

Jesus er vederlaget for min og din sjel. Det er klart at dette ordet står nettopp i denne sammenhengen. Jesus gjør klart at han må lide og dø, for å veie opp for oss, og for å komme oss til hjelp der hvor vi har mistet oss selv.

Vi har ikke noe å gi til vederlag for oss selv, men Jesus er kommet, han har sonet vår synd, han har gjort opp for oss hele regnskapet vi var skyldig. Han er blitt vårt liv, - Jesus. Og i stedet for det liv vi har mistet, har vi fått et helt nytt liv i Guds Sønn. Det er Guds mening at dette livet i Guds Sønn skal bli mitt og ditt liv.

Og nå skjønner du, for at Jesus skal bli mitt liv, da må jeg fornekte meg selv. Hva vil det si? spør du. Det vil si at jeg kan ikke vedkjenne meg meg selv. Jeg må fornekte meg selv. Jeg må anse meg som avdød fra meg selv. Det onde er ikke dødt i meg. Hovmod og egenrettferdighet og trangen til å være stor og urenhet og egoisme og all slags ondt er i meg, men dette har Jesus kjøpt meg fri fra. Derfor skal jeg akte meg som død i forhold til meg selv. Det er å fornekte seg selv.

Den som ikke regner med seg selv, den som regner med Jesus i stedet for seg selv, han fornekte seg selv, har tar sitt kors opp og følger Jesus. Mitt kors er det samme som Jesu kors, og Jesu kors er mitt kors, for Guds ord sier at en er død for alle, derfor er de alle døde, og apostelen vidner: Vårt gamle menneske ble korsfestet med Ham, og videre sier han: Jeg er korsfestet med Kristus. Da Jesus døde, døde jeg i ham, bort fra mitt selvliv, bort fra det jeg

har forspilt og ødelagt i meg selv, og så har jeg i Jesus fått et helt nytt liv.

Når jeg mister mitt liv for Jesu skyld, da finner jeg mitt liv, jeg finner det i Guds Sønn. Han er blitt mitt liv. Han er vederlag. Han veier opp for meg. Og da får jeg det slik som det står i Kol. 3: «I er jo død, og eders liv er skjult med Kristus i Gud; når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal og I åpenbares med ham i herlighet». Jesus Kristus er altså vårt liv. Det som vi er i oss selv, det gjelder ikke mer. Det gamle menneske kommer aldri inn i himmelen. Det nytter ikke å prøve å reparere på det gamle menneske, og aller minst nytter det å be Gud om å helliggjøre det gamle menneske. Det finnes bare en vei, det er å fornekte det, akte seg selv som død i forhold til det. Og vet du hva som hender da? Det gamle menneske mister sin makt og innflytelse over oss. Det er en ting det gamle menneske ikke tåler, og det er å ikke bli regnet med. Det kan det ikke overvinne, og da mister det sin makt og sin innflytelse over oss.

Jesus er mitt liv. Jeg har mistet mitt liv, for å finne det i Ham. Og det underlige er, at når jeg finner mitt liv i Jesus, da blir jeg meg selv i ordets egentlige og fulle mening. Det høres så underlig ut, men den som har prøvd det, han forstår det. Når jeg mister mitt liv for Jesu skyld og finner mitt liv i Ham, da kommer min person til sin rett, slik som Jesus har skapt meg etter min individualitet. Jeg blir meg selv i ordets sanne og virkelige betydning, uten selvhevdelse, og uten at det er synden og det gamle menneske som dominerer meg.

Dette er å fornekte seg selv. Og nå tenker jeg du skjønner hva det er ordet taler om.

Nå vil jeg be deg som hører på, å være klar over at Jesus har kjøpt deg fri fra deg selv. Mange som hører på i dag, er ikke kristne. Du kjenner ikke Jesus, og du forstår kanskje lite av det jeg sier, men en ting vil jeg gjerne ha sagt deg i Jesu navn: Alt hva du har gjort og du har forsømt, alt hva du har tenkt og ment og følt og opplevd har Jesus kjøpt deg fri fra. Du gjelder ikke for Gud, du kan ikke bestå for Gud med dine gjerninger, og skal du møte Gud ut fra dine

forutsetninger, er du evig fortapt. Men du har fått et nytt liv i Jesus, og dette liv blir ditt så sant du tar i mot det. Og du tar i mot det ved å akte deg selv som ingenting, ved å ta avstand fra deg selv, ved nettopp å fornekte deg selv. Da mister du ditt liv for Jesu skyld, men da finner du ditt liv i ham, da berger du ditt liv. Amen.

*Fra «Den Lutherske timen»,
avskrevet etter lydbånd, med
tillatelse fra Øivind Andersen og
Norea Radio. (Lov og ev. febr. 75)*

Forts. fra side 7.....

Norge. Han sov dårlig under oppholdet, - det ble bare tre og fire timers søvn hver natt. Han kjente på spenning for møtene og for budskapet han skulle bære fram. "Når jeg kom tilbake til Peru, sov jeg som en sten," fortalte han på telefonen en tid etter at han var tilbake. Og oppholdet i Norge så han tilbake på først og fremst som en rik åndelig opplevelse. Han sender sine beste hilsener til kristne brødre og søstre i Norge!

Vi vil gjerne enda en gang få takke dere som var med å legge til rette for Eusebios besøk; dere som betalte turen og dere som finansierte andre utgifter, - og ikke minst de-

re som stelte i stand møter på de stedene han besøkte - og alle dere som møtte fram for å høre ham! For oss i Lekmannsmisjonen ble Eusebios besøk på en måte vårt første "ordentlige" møte med misjonsmarken og en bekreftelse på at også vi fikk del i det store kallet: Å vinne folkeslagene for Jesus; - å gå med gledesbudet til dem som sitter i mørke og dødsskygge!

Gjennom Eusebio fikk vi møte en representant for kristenflokkene i Peru. Vi kjente på samfunn og åndsfellesskap. Vi fikk glede oss over det budskap han brakte oss fra Herren. Vi kjenner oss velsignet og takknemlige. Vi vil fortsatt stå sammen med dem i bønn og offer!

(je)

KALT TIL TJENESTE

Av Torunn og Lars Fossdal

I Matt. 28 finner vi kallet alle kristne har fått del i: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.»

Kinamisjonær Olaf Lie sa en gang at kallet er kort og lyder egentlig bare i ett ord, nemlig GÅ. Det er et kall som ingen kan unndra seg, men som høstens herre har gitt til enhver troende. Ingen kristen kan unnskyldes seg. Tvert imot skal dette kallet fylle vår hverdag og gjennomsyre alle våre gjerninger. Enhver kristen skal følge dette kallet - hver med sin nådegave.

I det gamle testamentet står det om Levi stamme at de skulle ha prestatjeneste og være innviet til Herren. I den nye pakt har enhver kristen fått del i denne prestatjenesten og er innviet til Herren. Hele vårt liv er en tjeneste som skal være innviet til Gud.

Paulus omtaler seg selv som Jesu Kristi trelle. Han eier ikke seg selv lenger, men er under sin Herres herredømme. Slik er det med enhver troende. Heller ikke du eier

deg selv lenger, men Kristus eier deg. Ikke engang fritiden eller ferien din eier du selv, slik at den skal være til egoistisk nytelse. Alt skal være innviet til Ham som kjøpte deg med sitt blod.

Hva gjør du med kallet ditt? Merker du noe til dette kallet i dagliglivet? Hva gjør du for å formidle evangeliet? Du er ikke kalt til å leve deg selv til behag, men til Jesu ære og til gagn for dine medmennesker.

Lydighet i tjenesten

Da vi var små ble vi av våre foreldre oppdratt til å bli lydige. Denne oppdragelse kan vi se har flere trinn. Det første trinn er gjerne å lære å svare «ja» når mor spør om noen små tjenester. Da vi ble større, ble vi formant videre. Nå forventet mor ikke bare et lydig «ja», men også at vi skulle komme og melde oss til tjeneste med ordene: «Er det noe jeg kan hjelpe med?» Da vi kom i ungdomsalderen forventet mor enda mer av oss. Nå mente hun at vi selv måtte se hva som skulle gjøres i huset. Rommet vårt skulle rengjøres, og var mor bortreist, regnet hun med at vi skulle se hva som måtte gjøres i huset. Slik skulle også vårt

åndelige kall og lydighet være under Guds tukt og oppdragelse. Står vi enda på barnestadiet, der vi er trege til å høre og gjøre etter Guds kall?

Kallet

Ofte kommer kallet gjennom mennesker: Kan du ha et vitnesbyrd i kveld? Kan du bake ei kake til misjonsmøtet? osv. Hvordan svarer vi da? Er det med nød og neppe vi gjør det som vi egentlig vet at Gud kaller oss til?

Kanskje er det ingen som samler barna til søndagsskole eller barnemøte der du bor? Hvordan svarer du Gud på det kallet? Burde ikke vi, som kanskje har vært kristne i 20 og 30 år, være kommet så langt i «barne-oppdragelsen» at vi burde spørre: «Er det noe jeg kan gjøre for Herren?» Kanskje burde vi også selv se at det er behov for flere oppbyggelsesmøter der vi bor og legge til rette for det?

For at kristen virksomhet skal finne sted, er det også en kristens kall å være med å gi av sine midler til misjonen. Det gamle testamentet taler om å gi tiende, og vi i den nye pakt skulle vel ikke gi mindre? Paulus skriver om en innsamling til de hellige i Jerusalem, og anbefaler at menighetsmedlemmene hver uke

bør legge til side det de får lykke til. Slik bør det være orden i givertjenesten. Bli det ikke orden på givertjenesten er det som regel lettere å gi for lite enn å gi for mye.

Kanskje er det en syk eller en ensom som trenger besøk, eller dine foreldre, svigerforeldre eller nabo som trenger en håndsrekning. Ingen kristen burde «stå ledig på torget».

Våre daglige gjøremål - enten det er hjemme i husmoryrket, på kontoret, i fjøset, på skolen og annet - hører med til kallet om å gjøre alle folkeslag til hans disipler. Med liv og ord skal vi få vitne om Jesus - vår Frelser og Herre. Den kvinne som er mor, har fått et stort kall til å vitne for sine barn om Jesus og formidle misjonskallet videre til dem. Her er så mange anledninger som må benyttes til å lese og fortelle fra Bibelen. Det er mens barna er små vi må så. Da er sinnet mottakelig. Så skal nok sæden gro i sin tid, det har høsten herre lovet: «Lær den unge den vei han skal gå, så viker han ikke fra den selv når han blir gammel».

Samklang mellom liv og lære

I 1. Tim. 3:8,12 og 13 står det om menighetstjenere og hvordan de

skal være. Først og fremst skal de ha troens hemmelighet i en ren samvittighet, en samvittighet som bekjenner sin synd for Gud og tror syndenes forlatelse for sine synder og overtredelser. Videre står det at de skal være ulastelige, sindige og verdige, dugelige til også å lære andre, tro i alle ting og ikke baktale andre. Ja, slik skal en kristens ferd og liv være. Liv og lære må ikke motsi hverandre, men vitne sammen om den Herre vi tjener.

Våre holdninger og gjerninger skal være preget av tjenersinn og offersinn. Gjennom å tjene våre medmennesker, tjener vi også Gud. Menneskene skal se våre gode gjerninger og prise Gud for dem. En kristen skal ikke være doven i arbeidstiden. Han skal ikke være blant dem som drøyer pausene utover tilmålt tid, og han skal ikke være blant dem som går hjem fra arbeidet fem minutter før tiden. Overfor arbeidsgiveren skal du være tjenestevillig og utføre dine plikter med flid.

Drivkraften i kallet

Men det er en forutsetning for å være i Herrens tjeneste, nemlig det å være gjenfødt og leve i samfunn med Jesus. Uten dette samfunnet blir tjenesten bare døde gjerninger. All sann tjeneste for Jesus springer

ut fra Golgata! Tjenesten er en takk for Golgata! Jesu død for mine synder er drivkraften for tjenesten og kallet! Når jeg ved troen fikk se at Jesus har sonet for all min skyld og betalt all min gjeld, ja, da fikk jeg en ny hjertetrang til å nå andre med budet om den store glede for alt folket, slik som engelen på Betlehemsmarken vitnet om.

Uten å eie det fortrolige samfunn med Herren, blir det ingen tjeneste for Herren, for tjenesten er en frukt av samfunnslivet med Jesus. Jesus sier at han er vintreet, og den som blir i Ham, han bærer mye frukt. For uten Ham kan vi intet gjøre!

Så er det stort å få leve i syndenes forlatelse også med vår tjeneste. Vi ser så ofte at vi mangler både lyst og glede i tjenesten for Herren. Men også dette har Jesus sonet for. Er det ikke stort? Gir ikke det lyst til å leve for Ham som er død og oppstanden for meg? Tenk, han vant oss en evig forløsning!

*«Helt tildekket i dine sår,
hvorfra blodet fløt.
Frelst av nåde jeg salig står,
midt i all min nød».*

I Ordet om syndenes forlatelse ligger også kraften til tjeneste. Det er her du som er trett i tjenesten må

hente styrke og hvile. «Så bli da du, min sønn, sterk ved nåden i Kristus Jesus» Fil. 4:13.

Sjeler kan vinnes for Gud

Så må vi ikke glemme at sjeler virkelig kan vinnes for Gud. I Jakobs brev står det at den som frelser en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.

Har vi sluttet å tro at Ordet bærer frukt? Predikeren skriver om at vi skal kaste vårt brød på mange vann, så skal vi finne det igjen. Han sier også at den som stadig akter på vinden, aldri kommer til å så. Vi må ikke bli så opptatt av alle vanskeligheter og skrøpeligheter at vi lar være å så Guds ord. Det står om Jesus at han gikk omkring og gjorde vel. Det ga grobunn for og tillit til hans ord. Slik skal også våre gjerninger og en hjelpsom hånd gi tillit til vårt vitnesbyrd.

Paulus og Peter hadde samtaler med dem de traff - slik skulle også våre samtaler inneholde et vitnesbyrd om Han som sonet vår synd og gav oss adgang til himmelen.

Det skulle vel være slik også her at «det hjertet er fullt av, taler munnen». «Jeg vil ikke tie om Jesus, Jeg vil ikke skjule hans navn. Hvor

skulle jeg nekte ham ære Som allting har gjort til mitt gagn».

Kanskje har du venner eller familie som synest så harde ovenfor Jesus. Også for disse skal du få så. Jesus taler om såmannen som sådde på de underligste steder - ved veien, i klungeren og på steingrunnen. Vi skal også så overalt - og Guds ord vender ikke tomt tilbake, men virker til omvendelse eller forherdelse!

Unndragelse fra kallet

Den som har fått del i frelsen i Jesus, men som ikke er med i «såarbeidet» er lik arbeideren som gravde ned sin talent. Han hadde fått evangeliets herlighet, men ville ikke forvalte det. På regnskapsdagen blir han av sin herre kalt for «du dårlige og late tjener». Talenten ble tatt fra ham og selv ble han kastet ut i mørket der det er gråt og tenners gnidsel. Må ikke du og jeg være i den situasjonen, men rikelig forvalte evangeliet til familie, venner, naboer og ut til alle folkeslag.

*Gå, gå, høsten er stor,
Gå, gå, søster og bror.
Gå med Guds sæd,
med livets Ord!
Gå, gå høsten er stor!*

Gi akt på basunens lyd!

Av Sven Berglund

«Og jeg satte vektere over dere og sa: *Gi akt på basunens lyd! Men de sa: Vi vil ikke gi akt.*» (Jer. 6,17.)

Vi trenger ikke være i tvil om hvem det er som taler til oss. Det står så klart i verset foran: «Så sa Herren.» Slik er det med Bibelen, Guds ord. Det er ikke din eller min mening, men Herren selv som taler!

Det innebærer at da skal du og jeg lukke munnen og åpne ørene og ta imot. «Så sier Herren.» Det er viktig å huske. Vi må høre!

Og Jesus sier: «Den som er av sannheten hører min røst» (Joh.18,37). Og «dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre dere» (Joh. 8,31-32).

Når vi hører og leser Guds ord, så har vi med Gud å gjøre. Da er vi ikke samlet rundt predikanter eller organisasjoner, men det er Herren selv som samler oss og roper til oss. Han vil ha oss i tale. Og hvorfor vil han det? Jo, for han vil at vi skal høre og leve.

Men, sier du, hvordan skal jeg klare å skille løgn fra sannhet? Når kan jeg være sikker på at det er Herrens røst jeg hører? Vi leste jo

at den som er av sannheten hører Jesu røst. Her er det noe vi skal stanse for.

Profetrøsten i vår tid

Vi leste hva Herren talte gjennom profeten Jeremias. «Jeg satte vektere over dere.» Får du tak i hva Han sier: «*Jeg satte vektere*». Bibelhistorien viser mange ensomme kjemper, som ofte var foraktet og uglesett. De ble stemplet som bakstrevere og raringer. Men de var vektere som hadde Guds kall, vektere som Gud reiste opp, som Gud talte gjennom. Men gang på gang møtte de et gjenstridig folk, et folk som ikke ville høre, men følge sine egne hjerter og sine egne tanker. Og hva ble konsekvensen? Jo, midt i sin åndelighet og sitt arbeid for Guds rike var de på vei bort fra Guds hjerte og Guds tanker og Guds vilje og Guds ord.

Det er viktig at du og jeg hører Herrens røst og legger oss på hjerte det Herrens vektere taler i vår tid. Jeg tenker på de alvorlige ord Paulus formidler til Timoteus i 2. Tim. 4: «Det skal komme en tid...», sier Paulus. Ja, ta deg tid til å lese 2. Tim. 4 før du leser videre.

Nattevakt

Når Herren taler om vektere, så tenker jeg på en nattvakt som varsler brann og fare. Det er en sanger som skildrer tiden vår så klart:

*I tidens dype mørke
har onde ånder makt,
Den gamle vekter stander
da trolig på sin vakt.
Han står på Sions murer
i fiendens kuleregn,
Og roper ut i natten:
«Gi akt på tidens tegn!»*

Har du hørt det ropet? Å, for en ulykke for et land og folk når en ikke lenger hører dette ropet! Men du for en lykke når Herren roper!

Basunens lyd

Så peker Herren på den bestemte lyden Han bruker. «Gi akt på basunens lyd.» Gi akt, står det. Og så kommer spørsmålet tilbake: Hvordan skal vi klare å skille denne lyden fra alle ulyder i tiden og forkynnelsen? Romerbrevet 12 svarer slik: «Skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er Guds vilje, det gode og velbehagelige.»

Basunen ble brukt til å varsle fare. Guds folk visste at det var livsviktig å lytte til basunlyden. Vekteren sto på muren og så ut over

landskapet. Når fienden nærmet seg for å ødelegge, myrde, stjele osv., da blåste vekteren i basunen. Da samlet folket seg for å få orientering, for å forsvare seg, for å berge livet. Dette er et forbilde på den åndelige striden som du og jeg står i nå i endetiden.

Basunlyden kan være fryktelig irriterende om du sover og blir vekket av den midt på natten. Jesus beskriver tiden for hans komme som en slik søvnens tid, da de fleste ikke setter pris på at vekteren blåser, men er irritert over ham.

I Matt. 25 står det så alvorlig i liknelsen om de kloke og de dårlige jomfruene, at da brudgommen gav seg tid, ble de *alle* søvnige og sovnet. Tenk, både kloke og dårlige, både de med og de uten olje, både gjenfødte og ugjenfødte som gikk ut og inn i kirke og bedehus og var med i arbeidet for misjonen. Er ikke dette alvorlig, som Jesus sier til deg og meg? Hvorfor taler han slik? Jo, han sier det selv: «Våk derfor, for ingen vet dagen eller timen!» Å, hvor han vil at du skal bli frelst og berget for evigheten. Tenk på disse ti. De var så like i det ytre. Alle var jomfruer, alle gikk i lag i den samme flokken, de arbeidet i lag for misjonen, de satte seg ned i lag, de sovnet i lag. Og likevel, noen av dem var kloke, noen dårlige (jmf. Matt. 25,6-10).

Våkne opp!

Midt på natten hørtes et rop: «Se, brudgommen kommer, gå ham i møte!» Jesus som kommer er den samme Jesus som taler her. Hvorfor taler Jesus slik? Jo, for ingen elsker deg slik som han gjør, ingen ønsker så inderlig at du skal bli berget for himmelen. Han har det ømme frelsersinn for slektens sorg og harm.

Men hvorfor roper vekteren? Hvorfor blåser han i basunen? Hvorfor bråker profeten? Jo, fordi han lever i fortrolig samfunn med Gud og eier den samme nød og smerte; at folket skal bli frelst og gå på Herrens veier. «Spør etter de gamle stier ... så skal dere finne hvile» (Jer.6,16). Og Jesus gråter over Jerusalem og sier: «Så ofte jeg ville samle dere... men dere ville ikke». Kunne du tenke på dette neste gang du blir irritert over en basunblåser, en vekter som gir lyd fra seg!»

Vekteren står ikke til regnskap overfor deg og meg og våre meninger, men han står for Gud. Les det alvorlige ordet i Esek. 33, 1ff.

Hva svarer du?

Tilbake til Jeremias. Hva svarte folket dengang? «Vi vil ikke høre», sa de.

I sendebrevene i Åpenbarings-

boken sier Jesus: «Den som har øre, han høre hva Ånden sier...» Det er noe som er viktigere enn alt annet, det er hva du svarer når basunen lyder for å berge ditt liv for evigheten. Det er ikke hva alle andre svarer og gjør, men *hva gjør du?* Hva med deg og ditt hjerteforhold, avhengighetsforhold til Jesus, nådebehovet. Det er det som er hovedspørsmålet. Levende kristendom består ikke bare i å holde noe for sant og ha en mengde rette meninger og særinteresser. Men her blir det et spørsmål om jeg er fattig, hjelpeløs, uten mulighet til å bidra med noe selv når det gjelder min frelse og til å bli bevart for himmelen - og må bli frelst og berget av Jesus alene.

Jesus sier til en menighet: «Du sier: Jeg er rik, men du vet ikke at du er fattig, blind og naken.» Hva er nåden her? Jo, at Jesus roper og forteller sannheten. Hva er nåden i vår tid? Jo, at Herren ennå setter vektere som blåser i basunen. Hør! Gi akt! Så får din sjel leve! Skynd deg tilbake til redningen, til evangeliet.

Sangeren sier og spør:

Det er de siste tider

alt etter Herrens ord,

Og hvor er den som lider

og går i Herrens spor?

Og hvor er den som stander

på muren uforsagt

Og våke vil og vente i siste nattevakt?

Husker du hva Jesus sa? «Våk derfor, for ingen vet dagen eller timen!» Hvem kommer han for å hente? Jo, dem som venter på ham.

Kristen-Norge, bedehus-Norge må tilbake til Ordet, til forsoningen, til evangeliet for å våkne og våke og vente. Det er dette som ligger på

Jesus å innby til når han roper, når han gråter, når han kaller.'

*Å, så tvil ikke på
at velkommen du er
Siden «fullbrakt» fra Golgata lød!
Så står intet tilbake
å gjøre for deg,
Alt er fullført ved Frelserens død.*

Forts. fra side 6.....

lighet til sønnen? Var det da han begynte på hjemvei? Nei, med en evig kjærlighet elsket han sønnen. Men så lenge sønnen var i det fremmede landet, levde han skilt fra farens kjærlighet. Men minnet om farens troskap og kjærlighet ga sønnen håp til å vende om og gå hjem til sin far. Og så fikk han erfare at faren var akkurat som før. Han nevnte ikke et ord om sønnens ryggesløse liv, det var som om sønnen aldri hadde syndet. Slik er det med den som kommer til Gud som han er - i tillit til Guds kjærlighet i Jesus Kristus.

Legg merke til den bortkomne sønnens bekjennelse: «Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn.» Ingen unnskyldning, ingen bortforklaring, ingen forstillelse, men full og hel erkjennelse og bekjennelse.

Det var her det sviktet for Israel, og det er her det svikter for så mange. De vil være i det fremmede landet, de vil forsvare sitt ryggesløse liv, sine synder og sin lyst, og så vil de samtidig være Guds barn. Og så misbruker de det Guds ord taler om Guds troskap og kjærlighet til å leve i troløshet.

Det må du ikke gjøre. Men om du har vært troløs, om du har gått dine egne veier og ikke villet bøye deg for Guds ord, så er Gud like trofast. Hans kjærlighet har ikke tatt slutt. Hans barmhjertighet har ingen ende, den er ny hver morgen. Det fikk også Jeremias si til folket etter at det var blitt bortført (Klages. 3,21ff). Derfor er det rom hos Gud, når du omvender deg og bekjenner dine synder for ham.

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet» (1.Joh.1,9).

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Nytt fra

Bibelskolen på Fossnes

Vi er godt i gang med nytt skoleår ved Bibelskolen. I skrivende stund har vi syv elever, noen på heltid og noen på deltid, slik at det omregnet er fire heltidselever. I tillegg er det et par som følger et kurs i hebraisk. Vi gleder oss over dem som kommer og det er vårt ønske at de kunne bli ført inn i Guds ord og vokse i nåde og kjennskap til Jesus.

Det er også gledelig å oppleve at vi i høst ikke har ledige lokaler. Det er mange som ønsker å leie rom eller leilighet, enten for lengre tid eller til kurs. Det gir skolen tiltrengte inntekter. Og vi har forespørsel inne om et varig leieforhold som vil kunne gi oss gode inntekter i flere år framover.

Vi vil minne om at det blir nyttårsleir i år også. Fastsatt program med talere og ledere kommer senere, men vi vil gjerne allerede nå ønske alle som har anledning velkommen til Bibelskolen. Og var det noen som hadde anledning og trang til å besøke oss, for kortere eller lengre perioder - eller for et helt kurs, så er alle hjertelig velkommen!

Hilsen oss ved Bibelskolen